

SZEPESI ZSUZSANNA

Az alkony

Ezüst fátyol lágy selymével
borul rá a tájra,
kéklő hegyek messzeségét
elrejtí a pára.

Tükörré lett már a folyó,
lesi benne sok fűz,
amint lombjuk fölé az est
csillagkoszorút tűz.

Olyan békés, csendes a part –
bársony sötét lepi;
álmot szítál a fényes Hold,
nem mozdul hát semmi.

Az utolsók

Mennek-mennek, fogynak nagyon,
kiknek vére én is lettem;
egyre több szál köti oda,
rögök alá, az életem.

Gyökerem nő, nem a lombom,
az gyarapszik rácsát fonva,
s köröttem a néhány levél
dideregve készül tova.

Jeges szél, ha beléjük kap,
leszakítja mind az ágról;
az utolsó mért maradjon –
távol minden rokonától?